

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 172 (XVI) — Nr. 1.187

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 13 decembrie 2004

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 428 din 21 octombrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. 4 din Codul de procedură penală....	1-3	2.162.	— Hotărâre privind suplimentarea bugetului Ministerului Apărării Naționale din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2004.....	7
Decizia nr. 455 din 28 octombrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 361 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 100 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților.....	4-7	2.163.	— Hotărâre privind suplimentarea bugetului Cancelariei Primului-Ministru, pentru Autoritatea Națională pentru Tineret, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2004.....	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 428

din 21 octombrie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. 4 din Codul de procedură penală

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. 4 din Codul de procedură

penală, excepție ridicată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Olt în Dosarul nr. 2.384/2004 al Tribunalului Olt — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, deoarece textul legal criticat ar trebui analizat din perspectiva principalului obiectiv al procesului penal, și anume adevărul. Or, Ministerul Public este, potrivit art. 131 din Constituție, republicată, reprezentantul intereselor generale ale societății și apărătorul ordinii de drept. În virtutea acestui mandat procurorii conduc și supraveghează activitatea de cercetare

penală a poliției judiciare, ceea ce presupune că aceștia trebuie să aibă posibilitatea funcțională de a strânge probele necesare aflării adevărului și identificării persoanelor care au comis infracțiuni.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 iunie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 2.384/2004, **Tribunalul Olt — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 100 alin. 4 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Olt în dosarul menționat, având drept obiect soluționarea recursului formulat împotriva încheierii de ședință pronunțate la data de 17 mai 2004 de Judecătoria Slatina, prin care s-a respins cererea parchetului de efectuare a unei percheziții domiciliare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că în faza de urmărire penală procurorul supraveghează activitatea de urmărire penală sau realizează efectiv această activitate în condițiile art. 209 din Codul de procedură penală. În exercitarea acestui rol poate cere instanței de judecată să dispună efectuarea unei percheziții domiciliare, dacă sunt suficiente indicii, în sensul că aceasta este necesară pentru descoperirea și strângerea probelor utile pentru stabilirea situației de fapt reale. Potrivit textului legal criticat, judecătorul se pronunță prin încheiere asupra cererii, în camera de consiliu, fără citarea părților și cu participarea procurorului. Această încheiere nu este supusă însă căilor de atac ordinare, situație care este de natură a încălca dispozițiile art. 129 din Constituție, republicată.

În realitate, autorul excepției nu critică redactarea textului legal invocat, ci forma eliptică a acestuia, care nu permite Ministerului Public și părților interesate să conteste încheierea instanței. Propune, de lege ferenda, introducerea unei norme care să permită procurorului să exercite o cale de atac împotriva încheierii prin care i s-a respins cererea de efectuare a unei percheziții domiciliare.

Tribunalul Olt — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece, deși, potrivit art. 27 din Constituție, republicată, domiciliul și reședința sunt inviolabile, percheziția domiciliară poate contribui la rezolvarea cauzelor penale, importanța acesteia, ca procedeu de investigație, fiind subliniată în literatura de specialitate, unde se arată că asigură procurarea unor probe indispensabile, iar uneori unice pentru rezolvarea cauzei. Instanța apreciază că pentru aceste motive este necesar ca procurorul să aibă posibilitatea de a exercita căi de atac împotriva încheierii prin care s-a dispus respingerea cererii de efectuare a unei percheziții domiciliare.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului. De asemenea, potrivit art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul României apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece instituirea regulilor de desfășurare a procesului este de competența exclusivă a legiuitorului. Această soluție decurge din dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2), potrivit cărora „*competența instanțelor judecătorești și procedura de*

judecată sunt prevăzute numai prin lege“. De asemenea, potrivit art. 129 din Constituție, republicată, „*împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*“.

Prin urmare, dispozițiile de lege criticate, referitoare la procedura dispunerii percheziției domiciliare în cursul urmăririi penale, nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu încalcă sub nici un aspect regula constituțională potrivit căreia, împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac în condițiile legii. Pe cale de consecință, căile de atac sunt stabilite exclusiv de legiuitor, care poate institui reguli deosebite, în considerarea unor situații diferite. În plus, dispozițiile legale criticate se constituie în norme de procedură a căror reglementare este, conform art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, de nivelul legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând Încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 100 alin. 4 din Codul de procedură penală, care are următorul conținut: „*Percheziția domiciliară se dispune în cursul urmăririi penale în camera de consiliu, fără citarea părților. Participarea procurorului este obligatorie.*“

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 129, referitoare la folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 100 alin. 4 din Codul de procedură penală reglementează posibilitatea dispunerii percheziției domiciliare în cursul primei faze a procesului penal, și anume în faza de urmărire penală. Aceasta se dispune, în acord cu prevederile constituționale ale art. 27 alin. (3), de către judecător, în condițiile și în formele prevăzute de Codul de procedură penală.

Curtea Constituțională constată că nu poate fi primită critica de neconstituționalitate susținută de autorul excepției, deoarece prevederile art. 129 din Constituție, republicată, circumscriu legii — în speță Codului de procedură penală — condițiile în care se pot exercita căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești. Or, dispozițiile art. 100 alin. 4 din Codul de procedură penală se constituie în norme de procedură care, în virtutea dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*“, pot fi stabilite exclusiv de legiuitor.

Autorul excepției de neconstituționalitate nu critică textul art. 100 alin. 4 din Codul de procedură penală pentru ceea ce conține, ci, pentru ceea ce nu prevede, respectiv,

posibilitatea exercitării de către procuror a unei căi de atac împotriva încheierii instanței, prin care s-a respins cererea de a se dispune efectuarea percheziției domiciliare, urmărind completarea textului în acest sens.

Potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost*

sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului” și, prin urmare, nu are competența de a cenzura o redactare eliptică a textului legal criticat și nici de a face propuneri de lege ferenda. În sensul acestor reglementări legale, excepția de neconstituționalitate apare ca fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E :

Respinge ca fiind inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Olt în Dosarul nr. 2.384/2004 al Tribunalului Olt. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 octombrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate, adoptată cu votul majorității membrilor Curții, opinez că art. 100 alin. 4 din Codul de procedură penală contravine prevederilor art. 131 alin. (1) din Constituția României, republicată.

Considerentele sunt următoarele:

În sistemul Codului de procedură penală, percheziția constituie un procedeu de descoperire a mijloacelor materiale de probă. Deosebit de importantă în investigarea infracțiunilor a căror latură obiectivă se caracterizează prin elementul deținere, percheziția asigură procurarea probelor indispensabile stabilirii adevărului privind săvârșirea faptei prevăzute de legea penală.

Luând în considerare importanța percheziției ca mijloc procedural de aflare a adevărului în cauzele penale, iar, pe de altă parte, principiul inviolabilității domiciliului, Constituția României a prevăzut în art. 27 alin. (3) că percheziția se dispune exclusiv de judecător și se efectuează în condițiile și în formele prevăzute de lege.

În ceea ce privește consacrarea constituțională a libertății legiuitorului de a reglementa condițiile și formele în care se efectuează percheziția, ca și atribuția legiuitorului de a stabili prin lege procedura de judecată sau condițiile de exercitare a căilor de atac, aceasta nu poate fi înțeleasă ca o recunoaștere a libertății nelimitate de legiferare în aceste materii, ci, ținând seama de prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, republicată, privind supremația Constituției, ca o definiție de atribuții, care trebuie exercitate în deplină concordanță cu celelalte norme și principii prevăzute în Legea fundamentală.

Din această perspectivă, dispozițiile art. 100 alin. 4 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care înlătură posibilitatea atacării de către procuror a încheierii prin care judecătorul respinge cererea acestuia de efectuare a percheziției domiciliare, căci, potrivit art. 131 alin. (1) din Constituție, republicată, „*În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor*”, iar exercitarea de către procuror a acestui rol este cu desăvârșire imposibilă, în cazul în care i se refuză dreptul de a ataca încheierea de respingere a cererii de efectuare a percheziției domiciliare.

Neconstituționalitatea dispoziției legale menționate este cu deosebire evidentă în cazul infracțiunii de deținere de materii explozive având ca obiect o cantitate mai mare de 1 kg de trotil (art. 280 alin. 3 din Codul penal), al infracțiunii de deținere de droguri de mare risc (art. 2 alin. 2 din Legea nr. 143/2000 privind combaterea traficului și consumului ilicit de droguri), al infracțiunilor privitoare la regimul armelor și munițiilor, materialelor nucleare și al materiilor radioactive (art. 279 — art. 279¹ din Codul penal) și al altor infracțiuni cu grad ridicat de pericol public, fapte care, prin interzicerea exercitării de către procuror a căilor de atac împotriva încheierii de respingere a cererii de efectuare a percheziției, nu ar putea fi urmărite și sancționate, cu riscuri inacceptabile pentru interesul general al societății și pentru apărarea ordinii de drept.

În consecință, apreciez că dispoziția legală este neconstituțională, **în măsura în care înlătură posibilitatea atacării de către procuror a încheierii prin care judecătorul respinge cererea acestuia de efectuare a percheziției domiciliare.**

Judecător,
Nicolae Cochinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 455

din 28 octombrie 2004

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 361 alin. 1 lit. c)
din Codul de procedură penală, precum și ale art. 100 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 303/2004
privind statutul magistraților**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 361 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 91 alin. 2 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, excepție ridicată de Elena Luminița Afrăsinei în Dosarul nr. 132/2003 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La dosar, partea Constantin Crăsnaru a depus o cerere, prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată, motivată de faptul că, de la termenul anterior, respectiv 12 octombrie 2004, și până la data prezentului termen s-a scurs o perioadă de timp insuficientă pentru pregătirea apărării.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii formulate de parte, deoarece, potrivit art. 156 din Codul de procedură civilă, Curtea a mai acordat un termen de judecată pentru pregătirea apărării în data de 12 octombrie 2004.

Curtea respinge cererea formulată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Referitor la dispozițiile art. 361 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, arată că, prin deciziile nr. 77/2003 și nr. 136/1999, Curtea a constatat că aceste prevederi de lege sunt constituționale și, până în prezent, nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței.

În ceea ce privește dispozițiile art. 91 alin. 2 din Legea nr. 92/1992, arată că acestea au fost abrogate în mod expres prin Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, iar soluția legislativă anterioară a fost preluată în noul act normativ de dispozițiile art. 100 alin. (2) teza a doua. Și în această materie soluția și considerentele Deciziei nr. 4/2004 își mențin valabilitatea.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 mai 2004, pronunțată în Dosarul nr. 132/2003, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a prevederilor art. 361 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 91 alin. 2 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească.

Excepția a fost ridicată de Elena Luminița Afrăsinei, recurentă în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unui recurs declarat împotriva unei sentințe penale prin care inculpata a fost condamnată în baza art. 248 și 246 din Codul penal, cu aplicarea art. 33 lit. a) din același cod.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, referitoare la dispozițiile art. 361 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, autoarea excepției susține că, prin excluderea de la calea de atac a apelului a sentințelor pronunțate de către curțile de apel, are loc o limitare a dreptului inculpatului de a exercita numai calea de atac a recursului. Astfel, se încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul părților la un proces echitabil, ale art. 129 privind folosirea căilor de atac, precum și ale art. 124 alin. (2), potrivit cărora justiția este unică, imparțială și egală pentru toți. De asemenea, este încălcat și art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Arată că această restrângere a sferei persoanelor care pot folosi calea de atac a apelului, după anumite criterii (în speță, după calitatea persoanei), este discriminatorie și nu se justifică într-o societate democratică.

Referitor la dispozițiile art. 91 alin. 2 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, care dispun cu privire la necesitatea obținerii avizului ministrului justiției pentru declanșarea procedurii privind cercetarea, reținerea, arestarea, percheziționarea sau trimiterea în judecată a magistraților, autoarea excepției consideră că acestea nu sunt în concordanță cu statutul judecătorilor, consacrat de art. 125 din Constituție, întrucât ministrul justiției — ca membru al guvernului, deci al puterii executive — poate exercita o anumită influență asupra autorității judecătorești. Astfel, este afectat și principiul separației și echilibrul puterilor în stat, reglementat prin normele constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4). Apreciază, în continuare, că implicarea unui exponent al autorității executive în raporturile privind puterea judecătorească „nu poate fi o protecție juridică pentru judecători”, iar singura autoritate publică în măsură să medieze aceste raporturi, conform art. 125 alin. (2) și al art. 133 din Constituție, este Consiliul Superior al Magistraturii.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, cu următoarea motivare:

Dispozițiile art. 361 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală sunt în deplină concordanță cu dreptul constituțional al legiuitorului de a stabili competența și procedura de judecată, inclusiv căile de atac și condițiile exercitării acestora. Mai mult, dispozițiile criticate respectă și prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care, în art. 2 al Protocolului

nr. 7 adițional la convenție, prevede dreptul la un dublu grad de jurisdicție în materie penală.

În ceea ce privește dispozițiile art. 91 alin. 2 din Legea nr. 92/1992, se consideră că acestea, prin conținutul lor, reprezintă tocmai consacarea principiilor constituționale cuprinse în art. 124 și 125, precum și garanția legală a respectării acestora, astfel realizându-se independența și inamovibilitatea judecătorilor.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Președintele Camerei Deputaților apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 361 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile normelor constituționale invocate în motivarea excepției. Instituirea prin lege a unor reguli speciale de procedură sau a unor condiții de exercitare a unor drepturi procedurale, în considerarea unor situații deosebite, este în deplină conformitate cu dreptul exclusiv al legiutorului de a reglementa cu privire la desfășurarea procesului în fața instanțelor judecătorești, fără a se nesocoti, în vreun fel, dreptul părților la un proces echitabil, principiul liberului acces la justiție sau dreptul constituțional al persoanei de a folosi căile legale de atac. Cu privire la critica de neconstituționalitate a art. 91 alin. 2 din Legea nr. 92/1992, președintele Camerei Deputaților arată că independența justiției, invocată de autoarea excepției în argumentarea sa, presupune un statut special conferit magistraților, precum și măsuri speciale de protecție, și se realizează, printre altele, prin instituirea inamovibilității judecătorilor, așa cum prevăd normele constituționale indicate de acesta. Ministrul Justiției joacă un rol foarte important în selecționarea, pregătirea și verificarea cunoștințelor magistraților, fiind totodată răspunzător de modul în care se îndeplinește justiția. Dreptul său de aviz — asupra căruia își asumă responsabilitatea personală — presupune, în speță, doar o posibilitate suplimentară de a cunoaște modul în care magistrații își îndeplinesc atribuțiile, și nu o imixtiune a puterii executive în activitatea judiciară a acestora, astfel că sunt respectate normele constituționale invocate.

Guvernul României apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, cu următoarea motivare:

În ceea ce privește dispozițiile art. 361 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, Guvernul arată că legiutorul, în deplin acord cu normele constituționale ale art. 126 alin. (2) și ale art. 129, poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

Textul atacat nu restrânge exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți și nici dreptul la un proces echitabil, consacrat de art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu se poate susține că excluderea posibilității atacării cu apel a anumitor hotărâri judecătorești este de natură să aducă atingere în vreun fel componentelor dreptului la un proces echitabil.

În sfârșit, Guvernul mai arată că textul de lege criticat este în deplină concordanță și cu prevederile art. 2 din

Protocolul nr. 7 adițional la Convenție, care reglementează dreptul la un dublu grad de jurisdicție în materie penală.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a art. 91 alin. 2 din Legea nr. 92/1992, Guvernul apreciază că este neîntemeiată, deoarece nu se poate susține că avizul ministrului justiției pentru cercetarea, reținerea, arestarea, percheziționarea sau trimiterea în judecată a magistraților reprezintă o ingerință în activitatea de realizare a actului de justiție, ci constituie tocmai o măsură de protecție legală a magistratului împotriva abuzurilor. De altfel, potrivit art. 10 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală, acțiunea penală este condiționată de autorizarea sau de sesizarea organului competent ori de o altă condiție prevăzută de lege. Prin urmare, avizul despre care se face vorbire în textul contestat reprezintă o condiție prealabilă pentru punerea în mișcare a acțiunii penale și, deopotrivă, o măsură favorabilă magistratului și un filtru necesar pentru protejarea statutului acestuia.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 361 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală este neîntemeiată, deoarece nu încalcă dreptul părților la un proces echitabil și nici dreptul la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil. Nu se poate susține nici faptul că se aduce atingere principiului potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți. Norma de procedură nu împiedică părțile să exercite căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, în condițiile legii.

Referitor la critica de neconstituționalitate a art. 91 alin. 2 din Legea nr. 92/1992, Avocatul Poporului consideră că aceasta este întemeiată, întrucât, după revizuirea Constituției, dispozițiile legale atacate nu mai sunt în concordanță cu spiritul noii Legi fundamentale. În acest context, se constată necesitatea modificării și completării actualelor reglementări legale care privesc organizarea judecătorească, stabilindu-se limitele până la care se pot întinde atribuțiile ministrului justiției, ca membru al Consiliului Superior al Magistraturii. În lipsa acestor dispoziții și pentru a se evita crearea unui vid legislativ, Avocatul Poporului consideră că se impune aplicarea directă a prevederilor art. 133 și 134 din Constituție.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților, Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 361 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală și ale art. 91 alin. 2 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 30 septembrie 1997, cu modificările și completările ulterioare, având următorul conținut:

Art. 361 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală:

„(1) *Sentințele pot fi atacate cu apel. Nu pot fi atacate cu apel: [...]*

c) sentințele pronunțate de curțile de apel și Curtea Militară de Apel;“

Art. 91 alin. 2 din Legea nr. 92/1992:

„Magistrații nu pot fi cercetați, reținuți, arestați, percheziționați sau trimiși în judecată fără avizul ministrului Justiției.“

Ulterior datei la care a fost sesizată Curtea Constituțională, art. 91 alin. 2 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească a fost abrogat expres prin art. 107 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 576 din 29 iunie 2004.

Prevederea din textul de lege criticat a fost însă preluată prin dispozițiile art. 100 alin. (2) teza a doua din legea mai sus amintită, potrivit căreia: *„Judecătorii, procurorii și magistrații-asistenți pot fi percheziționați, reținuți sau arestați preventiv numai cu încuviințarea secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii. Până la constituirea noului Consiliu Superior al Magistraturii, încuviințarea se acordă de către ministrul Justiției.“*

Așa fiind, prin prezenta decizie Curtea se va pronunța cu privire la constituționalitatea acestui din urmă text de lege, care are aplicabilitate temporară, până la data de 29 decembrie 2004, când își va începe activitatea noul Consiliu Superior al Magistraturii, în temeiul art. 65 și 72 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 2 iulie 2004.

Autoarea excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile art. 361 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3), referitoare la dreptul părților la un proces echitabil, ale art. 124 alin. (2), referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, ale art. 129, referitoare la *„Folosirea căilor de atac“*, precum și ale art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul oricărei persoane la un proces echitabil. Dispozițiile art. 100 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 303/2004 sunt, în opinia autorului, contrare prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4), referitoare la separația puterilor în stat, ale art. 125 alin. (2), referitoare la competența Consiliului Superior al Magistraturii de a sancționa judecătorii, și ale art. 133, referitoare la *„Rolul și structura“* Consiliului Superior al Magistraturii.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

I. În legătură cu critica având ca obiect prevederile art. 361 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, Curtea constată că nici unul dintre principiile constituționale invocate — dreptul la un proces echitabil, unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției pentru toți, accesul părților la căile de atac — nu implică reglementarea uniformă, pentru toate cazurile și pentru toți participanții la proces, a căilor de atac împotriva hotărârilor pronunțate de instanțele judecătorești. În acest sens, este de observat că, potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, procedura de judecată este prevăzută de lege, iar exercitarea căilor de atac se realizează, de asemenea, conform art. 129 *„în condițiile legii“*.

În conținutul său, dispoziția legală atacată se justifică, pe de o parte, prin faptul că instanța de judecată care pronunță o hotărâre pe fond — curtea de apel — are o poziție înaltă în ierarhia instanțelor judecătorești, existând prin aceasta garanția unei judecăți temeinice, efectuată de judecători având o bogată experiență profesională, iar pe de altă parte, potrivit art. 385⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală, hotărârea pronunțată de aceste instanțe poate fi atacată cu recurs și examinată de către Înalta Curte de Casație și Justiție nu numai în limitele motivelor

de casare prevăzute de art. 385⁹ din același cod, ci *„sub toate aspectele“*. De altfel, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 361 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală prin deciziile nr. 77 din 20 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 27 martie 2003, și nr. 267 din 22 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 8 iulie 2004. Prin aceste decizii, pentru argumentele expuse, Curtea a respins excepțiile de neconstituționalitate ridicate ca neîntemeiate.

II. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 100 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 303/2004, Curtea constată că Legea fundamentală consacră principiul independenței judecătorilor și pe cel al imparțialității procurorilor în exercitarea atribuțiilor lor.

Garantarea respectării acestor principii este asigurată prin instituirea inamovibilității judecătorilor, prin măsurile de protecție a magistraților, prevăzute de titlul III din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, precum și prin dispozițiile speciale ale art. 28¹ pct. 1 lit. b), ale art. 29 pct. 1 lit. f) și art. 209 alin. 3 și 4 din Codul de procedură penală. Prin urmare, aceste reglementări îl protejează pe magistrat prin faptul că el nu va fi cercetat de organele poliției sau de alte organe de cercetare penală, care, prin apartenența lor la puterea executivă, ar putea fi direcționate politic. De asemenea, magistratul nu va putea fi chemat în judecată penală prin acțiune directă introdusă la instanța de judecată, fiind ferit în felul acesta de eventualele acțiuni șicanatoare venite din partea unor persoane răuvoitoare.

Independența justiției implică deci un statut special, adecvat al magistraților, menit să imprime o valoare de necontestat actului de justiție, prin protejarea membrilor corpului magistraților împotriva subiectivismului și a acțiunilor nejustificate sau abuzive ale organelor de urmărire penală competente, care le-ar putea afecta credibilitatea.

În acest context, dispozițiile tranzitorii ale art. 100 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, care condiționează reținerea, arestarea sau percheziționarea acestora de avizul ministrului Justiției, instituie o măsură rațională de protecție a magistratului, care reprezintă o garanție legală a consolidării principiilor constituționale enunțate anterior, privitoare la independența judecătorilor și la imparțialitatea procurorilor.

Curtea reține că este neîntemeiată și critica potrivit căreia avizul ministrului Justiției reprezintă o ingerință în activitatea de realizare a actului de justiție, deoarece acesta răspunde de activitatea judecătorilor și de modul în care se desfășurează justiția. Conform legii, ministrul Justiției are un rol foarte important în selecționarea, pregătirea și verificarea cunoștințelor viitorilor magistrați și în vederea admiterii acestora în magistratură. Fără să intervină în activitatea judiciară a magistraților, care sunt independenți și inamovibili, ministrul Justiției poate și trebuie să cunoască modul în care aceștia își îndeplinesc îndatoririle. Nu se poate concepe ca el să fie indiferent sau să ignore cazurile în care magistrații au săvârșit ori sunt suspecți că au săvârșit fapte prevăzute de legea penală. Este evident că orice caz în care un magistrat se dovedește că a încălcat legea penală aruncă o umbră asupra prestigiului întregii magistraturi. Tocmai de aceea, singurul chemat să avizeze urmărirea penală a unui magistrat este ministrul Justiției, iar acest drept de aviz implică angajarea răspunderii sale personale, persoana interesată având dreptul de a-l acționa în justiție pentru avizarea sau refuzul de a aviza urmărirea penală a unui magistrat pe care îl consideră vinovat sau, dimpotrivă, nevinovat de săvârșirea unei fapte penale.

Și în legătură cu constituționalitatea avizului dat de ministrul justiției cu privire la reținerea, arestarea și percheziționarea magistraților, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, de exemplu, prin deciziile nr. 275 din 24 octombrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 3 martie 2003, și nr. 4 din

13 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 107 din 4 februarie 2004.

Deoarece nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și argumentele care au fundamentat deciziile mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în acest caz.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi în ceea ce privește dispozițiile art. 100 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 303/2004,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 361 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 100 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, excepție ridicată de Elena Luminița Afrăsinei în Dosarul nr. 132/2003 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 octombrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodită Laura Tutunaru

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind suplimentarea bugetului Ministerului Apărării Naționale din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2004

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 30 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, al art. 25 lit. a) din Legea bugetului de stat pe anul 2004 nr. 507/2003, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 21 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 48/2004 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 2004, aprobată prin Legea nr. 478/2004,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Apărării Naționale din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pe anul 2004, cu suma de 5.557.118 mii lei, la capitolul 59.01 „Cultură, religie și acțiuni privind activitatea sportivă și de tineret”, titlul „Subvenții”, pentru cheltuieli de personal.

Art. 2. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Ministerului Apărării Naționale pe anul 2004.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
p. Ministrul apărării naționale,
Gheorghe Matache,
secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 30 noiembrie 2004.
Nr. 2.162.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind suplimentarea bugetului Cancelariei Primului-Ministru, pentru Autoritatea Națională pentru Tineret, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2004

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 30 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, al art. 25 lit. a) din Legea bugetului de stat pe anul 2004 nr. 507/2003, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 48/2004 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 2004, aprobată prin Legea nr. 478/2004,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Cancelariei Primului-Ministru din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2004, cu suma de 3.000.000 mii lei pentru Autoritatea Națională pentru Tineret, la capitolul 59.01 „Cultură, religie și acțiuni privind activitatea sportivă și de tineret”, titlul 34 — „Subvenții”, pentru Agenția Națională a Taberelor și Turismului Școlar și agențiile teritoriale.

Art. 2. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările prevăzute la art. 1 în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Cancelariei Primului-Ministru pe anul 2004.

Art. 3. — Cu sumele rămase neutilizate până la data de 20 decembrie 2004, la propunerea ordonatorului principal de credite, se reîntregește Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pe anul 2004.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Vasile Rusu

Președintele Autorității Naționale pentru Tineret,
Daciana Sârbu

p. Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

București, 30 noiembrie 2004.
Nr. 2.163.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”